super hũiles ⁊ trementes ꝭmones
suos. Ipse ē qui ỽgini obũbrauit
apl̃os roborauit: vt et ỽgineo cor
pori ꝯpararet deitatl. accessum: et
apl̃os indueret virtute ex alto fer
uẽtissima scꝫ caritate. Deniqꝫ ipse
est in quo clamam⁹ abba pr̃. Ipse
qui postulat ꝓ scis: gemitib⁹ ine/
narrabilib⁹: ⁊ hoc quidẽ in corde
nr̃o: Quid āt in pr̃is? Sicut in no
bis interpellat ꝓ nobis. ita in pa/
tre delicta donat cũ ip̃o pr̃e. Ad/
uocat⁹ noster ad pr̃em in cordib⁹
nostris. dñs noster in corde pr̃is:
Itaqꝫ qđ postulam⁹ idẽ ipse do/
nat. q̃ donat vt postulem⁹: et sicut
nos erigit pia q̃dā fiducia. ita deũ
iclinat ad nos magis magna mia
sua Porro ad faciẽdũ bonũ quid
in nob̄ bonus sp̃s opaꝛ? Profecto
monet. mouet: et docet: Monet me
moriā: rõez docꝫ: mouet volũtatẽ
In his em̃ trib⁹ ꝯsistit aĩa nostra.
Memoria suggerit bona in cogita
tiõib⁹ scis. atqꝫ ita ignauiā nr̃am
torporẽqꝫ repellit. Propterea q̃ti/
ens hmõi suggestiõez boni senserl.
in corde tuo: da hõrem deo: ⁊ ha
be reuerentiā sp̃ũi scõ: cui⁹ vox so/
nat in aurib⁹ tuis: Ipse nāqꝫ est q̃
loquiꝛ iusticiā: Dixeram qꝛ docet
rõem: Multi siquidẽ mouenꝛ vt bñ
faciāt: sed mĩme sciũt quid agẽdũ
sit. nisi adsit denuo gr̃a sp̃s: ⁊ q̃m i
spirat cogitatõez. doceat in op⁹ ꝓ
ferre: ne vacua sit in nobis gr̃a đi
Sed q̃d? Scienti bonũ ⁊ nõ facien
ti: pcc̃m est illi. Propterea nõ solũ

moneri et doceri: veꝝ etiā moueri
et affici ad bonũ nc̃e est. Ab eo vti
qꝫ sp̃ũ. qui adiuuat infirmitatẽ no
strā: ⁊ p quẽ in cordib⁹ nr̃is diffũ
ditur caritas. q̃ est bona volũtas
Sp̃s. scs caritas et benignitas
est. in q̃ p̃destinati sum⁹ ab eterno:
Sp̃s scs remissiõez pcc̃oꝝ opa
tur: facit solicitũ ambulare cũ deo
scrutaꝛ: ꝓfũda pcc̃oꝝ nr̃oꝝ: dis
cretor cogitationũ et intẽtionuꝫ
cordis. qui nec minimā paleā itra
cordis qđ possidet habitaculum
patiꝛ residere: sed statim igne sub/
tilissime circũspectionis exurit: sp̃s
dulcis ⁊ suauis: qui nr̃aꝫ volũta/
tem erigat et dirigat ad suā. vt eā
⁊ veraciter intelligere: et feruẽter
diligere: et efficaciꝛ implẽ possim⁹

Ca. xv. Q̃d non semp

eodẽ mõ sit sp̃s scs in viris sp̃ũa
lib⁹ ꝫ mõ veniat mõ redeat Sup
cañ. ꝭmone. xvij.

Venit et vadit ꝓut vult sp̃s
scs: et nemo facile scit: vñ
veniat vel quo vadat: At
istud sine dāno fortasse salutis ne/
scire licet: ceteꝝ qñ veniat: vel qñ
vadat: id plane piculosissime igno
raꝛ. Cuꝫ he sp̃ussācti circa nos dis
pẽsatorie quidem vicissitudines
vigilātissime non obseruanꝛ: sic vt
nec absentem desideres: nec pñtez
glifices? Nẽpe q̃ idcirco recedit vt
auid⁹ reqraꝛ: quonā modo si ab/
esse nescitꝛ reqriꝛ. Et rursuꝫ qui di/
gnanter ad hoc redit vt ꝯsoletur:

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-319/0024
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG